

PERUZZI proti ITÁLII

Rozsudek z 30. června 2015

Odsouzení advokáta za pomlouvačné poznámky vůči soudci, obsažené v oběžníku adresovanému jiným soudcům téhož soudu. V roce 2001 stěžovatel poslal na Vyšší soudní radu dopis, ve kterém uváděl námitky týkající se soudce v Lucques. Obsah dopisu posléze předal formou oběžníku několika soudcům téhož soudu, aniž by bylo jméno dotčeného soudce zmíněno. V první části dopisu stěžovatel přdestřel rozhodnutí vydaná tímto soudcem v rámci dědického řízení, v němž zastupoval své klienty. V druhé části dopisu pak popisoval chování soudců, kterého by se neměli dopustit, zejména „se vědomě splést, dopouštět se podvodu či vážných chyb“.

Dotčený soudce podal proti stěžovateli žalobu pro pomluvu. V roce 2005 soud stěžovatele odsoudil k trestu odnětí svobody. Podle jeho názoru stěžovatel překročil hranici svého práva na kritiku tím, že uváděl, že se soudce spletl „vědomě“, což se dotýkalo vážnosti jeho osoby. V roce 2007 odvolací soud změnil trest odnětí svobody, který byl stěžovateli uložen, a nahradil jej pokutou ve výši 400 eur. Nařídil též stěžovateli zaplati poškozenému náhradu škody ve výši 15 000 eur. V roce 2008 Kasační soud odmítl stěžovatelovo dovolání.

Před ESLP stěžovatel namítal, že rozhodnutím soudů došlo k porušení jeho práva na svobodu projevu garantovaného článkem 10 Úmluvy.

ESLP nesouhlasil se stěžovatelem, že jeho kritika uvedená v oběžníku nebyla namířena proti soudci v Lucques, nýbrž směřovala proti soudnímu systému v Itálii obecně. Oběžník obsahoval celé pasáže dopisu, který předtím poslal na Vyšší soudní radu, v němž si stěžoval na dotčeného soudce. ESLP posléze zkoumal, zda útok namířený proti soudci překročil hranici kritiky přípustné v demokratické společnosti. Stěžovatel mu nejprve vytýkal, že vydal nesprávná a svévolná rozhodnutí, což podle názoru ESLP nepředstavovalo nepřiměřenou kritiku, neboť šlo hodnotící posudek, který vycházel do jisté míry ze skutkového stavu dědického řízení, v němž stěžovatel zastupoval svého klienta. Oproti tomu druhá výtka, totiž že soudce pochybil vědomě, obsahovala prvek neúcty. Každopádně oběžník popíral soudcovu nezávislost, nestrannost a objektivitu, které jsou inherentní výkonu soudnictví. Stěžovatel se však nijak nepokusil dokázat skutečné jednání soudce a svá nařčení podložit důkazy. Podle názoru ESLP obviňování soudce bylo důsledkem jeho odmítnutí požadavků předložených během dědického řízení, jež byly v zájmu klientů stěžovatele. Oběžník byl zaslán mnoha soudcům v Lucques, a mohl tak poškodit pověst a profesionální image dotčeného soudce. Konečně, ačkoli soud první instance odsoudil stěžovatele k trestu odnětí svobody, odvolací instance tento trest zmírnila na pouhou pokutu ve výši 400 eur. Přisouzenou výši náhrady škody, kterou měl stěžovatel zaplatit, ESLP nepovažoval za daných okolností nepřiměřenou.

Zásah do stěžovatelových práv zaručených článkem 10 Úmluvy tak nebyl nepřiměřený a k porušení tohoto ustanovení nedošlo.